

Waar is Bas-Das?

Bas-Das hangt aan de lijn. Hij is net gewassen in de wasmachine. Nu hangt hij buiten te drogen. 'Dag Bas-Das,' zegt Sander. 'Ik ga naar school. Niet wiebelen hoor, anders val je van de lijn.' Bas-Das hangt heel stil, maar na een tijdje begint het te waaien. Eerst zachtjes. Bas-Das wiegt op de wind. Dan gaat het harder waaien.

Hoei-woei, doet de wind. Hij rukt en trekt aan Bas-Das tot de knijper losschiet. Daar gaat Bas-Das, door de lucht. Hij vliegt over het hegje en valt bij de burens in de tuin.

Plof, daar ligt hij. Half onder een struik. Je kunt hem bijna niet meer zien.

Als Sander thuiskomt, kijkt hij meteen naar de waslijn. Maar die is leeg.

'Mam,' roept hij, 'waar is Bas-Das?'

'Buiten toch,' antwoordt mam.

'Nee,' gilt Sander. 'Daar is hij niet. Hij is weg.'

Een dief heeft hem gepakt!'

Mama komt naar buiten. Ze zoekt in de tuin. Sander zoekt ook. Ze kijken overal maar ze zien Bas-Das niet. Sander huilt bijna.

'Hij komt heus wel weer terecht,' zegt mama. Maar dat gelooft Sander niet. Ze hebben toch overal gekeken.

's Avonds is Bas-Das nog steeds niet terecht. Sander wil niet naar bed. Zonder Bas-Das is zijn bed zo leeg. Mama brengt hem toch naar boven. 'Morgen kopen we een nieuwe Bas-Das voor je,' belooft ze.

Maar Sander wil geen nieuwe. Hij wil zijn eigen Bas-Das.

Mama vertelt een verhaaltje. Ze dekt hem toe en ze gaat naar beneden.

Als ze weg is, stapt Sander uit bed. Hij gaat naar het raam en kijkt naar de tuin beneden. Daar moet Bas-Das zijn. Hij kijkt heel goed, maar hij ziet niets blauws. Of toch?

Bij de burens in de tuin ligt iets. Je kunt het niet

goed zien. Het zou best een knuffel kunnen zijn. Sander holt naar beneden. Hij stormt door de kamer. Hij rent de tuin in, zomaar op zijn blote voeten en in zijn pyjama. Hij duikt over het hegje naar de tuin van de burens en dan...

'Ik heb hem!' roept hij. 'Mam, ik heb Bas-Das gevonden. Hij lag bij de burens.'

'Wat een geluk dat je hem zag!' zegt mama. 'En nu vlug terug naar bed!'

'Welterusten Bas-Das,' fluistert Sander als hij weer onder zijn dekbed ligt. Met de zachte knuffel tegen zijn wang valt hij vanzelf in slaap.

Juf is ziek

Sander gaat naar school. In het begin bracht mama hem altijd weg. Nu hoeft dat niet meer. Sander is groot genoeg om alleen te gaan. En de school is vlakbij. Hij is lekker vroeg. Hij kan nog even spelen op het plein. Tim is er ook al, en Hakkan. Ze spelen tikkertje.

Het is niet druk op het schoolplein. Bijna alle kinderen gaan meteen naar de klas. Vooral de kinderen die worden gebracht. De kleintjes. Sander rent achter Tim aan. Bijna botst hij tegen Melanie en haar moeder op. Die gaan weer weg. 'Blijf je niet op school vandaag?' vraagt Sander verbaasd.

'Juf is ziek. We mogen naar huis,' antwoordt Melanie.

Nu ziet Sander nog meer kinderen naar huis gaan. Met hun vader of moeder.

'Hee,' roept hij naar Tim en Hakkan. 'Juf is ziek. We mogen naar huis.'

'We moeten toch eerst naar de klas,' roept Tim. 'Om het te vragen.'

Maar Sander heeft geen zin om iets te vragen. Misschien mag hij dan niet weg. Omdat hij zonder moeder is. 'Tot morgen,' roept hij en holt naar huis.

Hijgend komt hij even later bij de achterdeur. Die is op slot. Hij gaat naar de voordeur en belt. Dring dring driiiiing. Maar mama doet niet open. Ze is er niet. Wat nu? Het duurt misschien lang voor ze thuiskomt. Hij heeft geen zin om voor de deur te wachten.

Opeens weet hij wat hij moet doen. Hij gaat naar oma. Hij holt het hele stuk naar oma's huis. Bij de grote weg kijkt hij goed uit. Eerst naar links en dan naar rechts.

Eindelijk belt hij aan. Hij is opeens heel bang. Misschien is oma ook niet thuis. En wat moet hij dan?

Gelukkig hoort hij iets in de gang. De deur gaat open. Daar staat mama.

'Hoe kom jij hier?' roept ze. 'Waarom zit je niet op school.'

Sander gaat de gang in. Hij vertelt van juf die ziek is.

'En sturen ze je dan zomaar naar huis?' roept mama boos.

Sander hangt zijn jas op. Eigenlijk moet hij zeggen dat hij zelf is weggegaan. Zonder te vragen of het mocht. Maar dan wordt mama nog bozer. Daarom zegt hij niks.

'Ik bel de school,' zegt mama. 'Want dit kan echt niet.' Ze pakt de telefoon.

O jee, denkt Sander, dit gaat niet goed.

'Bel maar niet,' zegt hij. En hij vertelt precies wat er is gebeurd. Mama is vreselijk boos op hem.

Maar gelukkig is oma er ook nog.

'Het is goed afgelopen,' zegt ze. 'Dus hou erover op.'

Mama moppert nog een beetje. Tot oma de koffie klaar heeft. Voor Sander schenkt ze sap in. Dan gaat ze met de koekjes rond.

Maar mama zegt: 'Geen koek voor stoute jongens.'

Als ze even niet kijkt, geeft oma hem toch een koekje. Stiekem.

Naar de maan

‘Oma, waarom heb jij geen opa?’ vraagt Sander. Oma lacht. ‘Omdat ik liever alleen ben.’

‘Dat snap ik niet,’ zegt Sander. ‘Het is toch helemaal niet leuk om alleen te zijn. Dan heb je niemand om mee te spelen.’

‘Ik kan heel goed alleen spelen,’ antwoordt oma. ‘Heb je wel eens een opa gehad?’ Bij Sander in de klas hebben alle kinderen opa’s. Sommigen hebben er wel drie of vier. Hij heeft er maar een en dat is een foto-opa, want die is dood. Een dode opa telt eigenlijk niet. Vooral als je hem nooit in het echt hebt gezien.

‘Heel lang geleden heb ik wel een opa gehad, maar die was niet zo leuk,’ vertelt oma. Ze lacht nu niet meer.

‘En waar is die nu? Is hij dood?’

‘Sander, je moet niet zoveel vragen,’ zegt mama.

‘Het geeft niet,’ zegt oma. ‘Hij mag het best weten. Ik heb die opa weggestuurd, omdat hij echt ontzettend vervelend was.’

‘Hij was zeker verwend,’ zegt Sander. ‘Verwende kinderen zijn altijd heel vervelend. En verwend opa’s natuurlijk ook.’

Oma knikt.

‘Waar heb je hem naar toe gestuurd? Naar Amerika?’

Oma schiet in de lach. ‘Nee,’ giechelt ze, ‘naar de maan!’

Nu moet mama ook lachen.

‘Met een raket?’ vraagt Sander.

‘Ja,’ zegt oma, ‘maar ik weet niet of hij wel op de maan is geland. Ik kan niet zo goed mikken. Misschien is die raket langs de maan gevlogen. Dan zit opa nu misschien op een ster.’

‘Of op de zon!’ roept Sander. ‘Daar is het heel heet. Als jouw opa daar is, dan verbrandt hij.’

‘Nee, dat kan niet,’ zegt oma. ‘De zon was al onder toen ik opa wegstuurde.’

‘Misschien maakt die raket een rondje,’ zegt Sander. ‘Misschien komt hij op een dag weer terug.’

Oma schudt haar hoofd. ‘Dat hoop ik niet.’

‘Ik hoop het wel,’ zegt Sander. ‘Want dan heb ik twee opa’s. Een dode en een levende.’

Sander eet garnalen

'Ha lekker, garnalen!' roept Sander.
Mama zet een schaal op tafel. Er liggen garnalen
op en vis en mosselen.
Theo zit ook aan tafel. Hij mag eerst
opscheppen, want hij is de gast. Sander kijkt
naar zijn snor en zijn baard. Die wippen op en
neer terwijl Theo eet.

'Theo,' zegt papa, 'jij hebt verre reizen gemaakt.
Wat is het raarste dat je ooit hebt gegeten?'
'Ik heb gebakken aap gegeten,' vertelt Theo, 'en
geroosterde mieren. En gestoomde slang.'
'Was het een gifslang?' vraagt Sander.
'Ik denk het wel,' antwoordt Theo.
'Bah!' roept Sander. 'Dat lijkt me niet lekker.'
'Ik vond slang lekkerder dan slak,' zegt Theo.
'Slakken, daar houd ik niet zo van.'
'En gebakken wurm?' vraagt Sander. 'Lust je dat?'
'Wurmen moet je niet bakken,' zegt Theo. 'Als je
ze bakt, lijken het net verbrande schoenveters.
Wurmen eet je rauw. De sappigste wurm die ik
ooit heb gegeten, woonde in een tropisch woud.
Ik ging eerst met de boot over de rivier.'

Toen over een paadje door het bos, tot ik in een dorp kwam. Ik had een cadeau meegenomen voor de baas van het dorp. Als dank wilde hij mij ook iets geven. Iets heel bijzonders. De baas van het dorp nam me mee naar een omgevallen boom in het bos. Hij haalde een stuk vermolmd hout weg en daaronder zat de vetste, witte worm die ik ooit heb gezien. Hij kronkelde langzaam. De baas pakte de worm en gaf hem aan mij. "Deze is bijzonder lekker," zei hij. "Bijzonder lekker. Eet maar op."

'En heb je dat gedaan?' vraagt Sander.

'Ja.'

'En hoe smaakte hij?'

'Dat weet ik niet,' antwoordt Theo. 'Ik ben vergeten om te proeven, want hij kronkelde nog toen hij mijn mond zat en dat was een akelig gevoel.'

'Wie wil er nog wat garnalen?' vraagt mama. Sander kijkt naar de garnalen. Hij vindt opeens dat garnalen heel veel lijken op witte kronkelwormen. 'Het lijkt wel of ze nog leven,' zegt hij. 'Ik ben dol op levende garnalen,' zegt papa. Hij pakt een garnaal en schudt hem heen en weer zodat het net lijkt of hij beweegt. Het ziet er griezelig uit. Sander rilt maar papa steekt dat enge ding in zijn mond en eet hem smakkend op. Daarna schept hij nog meer garnalen op zijn bord. Hij wil Sander ook nog wat geven. Maar Sander hoeft niet meer...

Het slaapzandstrand

'Het is tijd om naar bed te gaan,' zegt mama.

'Nu al? Ik heb helemaal geen slaap,' roept Sander.

Hij zit naast Theo op de bank. Theo is groot en sterk en aardig. En hij vertelt spannende dingen. Sander wil dat horen. Hij wil nog lang niet naar bed.

'Heb je echt geen slaap?' vraagt Theo.

Sander schudt zijn hoofd.

'Kleed je toch maar uit, dan kom ik je dadelijk wat slaapzand brengen.'

'Slaapzand?' vraagt Sander. 'Wat is dat?'

Theo lacht geheimzinnig en zegt: 'Ga vlug naar boven. Ik kom er zo aan.'

Als Theo boven komt, ligt Sander nog niet in bed.

Theo pakt hem op en laat hem vliegen boven zijn bed, voor de kast langs en over de speelgoedieren.

'We vliegen naar de andere kant van de wereld,' zegt Theo. 'Over Duitsland en Rusland en China. En nu vliegen we over zee. Zie je dat eiland in de verte? Een groen eiland met een lang, wit strand. Daar gaan we landen, op het schildpaddenstrand. Heel voorzichtig want anders schrikken de schildpadden.'

Theo laat Sander zachtjes landen in zijn bed.

'Voel je hoe warm het zand is?' vraagt hij. 'De hele dag heeft de zon erop geschinen en nu is het lekker warm. We maken een kuiltje voor je rug en een bergje voor je hoofd. We dekken je toe met warm zand.'

Zie je die donkere bobbel? Daar en daar? Dat zijn stokoude schilpadden. 's Avonds komen ze uit het water om hier te slapen. 's Morgens zwemmen ze weg, de Stille Zuidzee in. Maar elke avond komen ze weer hier, want dit is het slaapzandstrand.

Luister! De zee ruist en achter je is een diepdonker woud. Hoor je de kikkers fluiten?

Ze zitten in de bomen van het woud.

Er beweegt iets tussen de bomen. Het is de slaapzandman. Hij sluipt op fluwelen sloffen het strand op. Hij doet zijn hand in zijn broekzak...'

Theo doet zijn hand ook in zijn zak. Hij haalt er iets uit. Een snuifje slaapzand. Hij legt het op zijn platte hand. Dan blaast hij het slaapzand van zijn hand, zo in Sanders ogen.

Sander gaapt.

'Hoor je de zee zachtjes ruisen,' fluistert Theo.

'Hoor je de kikkers fluiten?'

'Mmmm,' mompelt Sander en zijn ogen vallen dicht.

'Welterusten,' zegt Theo. Heel, heel zachtjes sluipt hij de kamer uit. Hij merkt niet dat Sander op de rug klimt van een wijze schildpad die de weg weet naar een mooie droom.

